

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΜΟΝΤΡΕΚΟΥΡ

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΑ

ΙΑ μέρα, καθώς ο κατόπιν βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος 4ος κινηγούσε μέσα στα δάση —τόν καιρό που ήταν ακόμα βασιλεύς μόνον της Ναβάρρας— έτιχε ν' απομακρυνθῆ ἀπ' τούς συντρόφους του και νά χάσει τὸ δρόμο. Αυτό όμως δὲν τὸν λύτησε πολὺ.

Ήταν ἓνα ὄραιο φθινοπωρινὸ δειλινὸ, τόσο ἤρεμο καὶ ἤσπτο, ὥστε ὁ Έρρίκος δὲν τρώμαζε καθόλου με τὴν ιδέα, ὅτι θ' ἀναγκάζονταν νά διανικτερεύσῃ στὸ βλαπθρο. Ἄλωστε δὲν ἦταν ἡ πρώτη βραδεὶά που θά κοιμόταν τὴν-γινόμενος μέσα στὸν μαυδιὰ του κάτου ἀπ' τ' ἄστρα τ' οὐρανοῦ, ἐπάνω στὰ Ξερά φύλλα.

Ἐκεῖνο που τὸν στενοχωροῦσε πολὺ περισσότερο, ἦταν τὸ ὅτι θά κοιτότανε νησιώτικ. Ἡ πείνα μάλιστα εἶχε ἀρχίσει νά τὸν ἐνοχλῆ. Θὰ ἦταν εὐτυχημένος λοιπὸν ἂν εἶχε κ' ἓνα μόνο κομμάτι ψωμὶ γιὰ νά φάῃ.

Μολταῦτα, ἦταν ἀρετὰ εὐχρηστικῶς κατὰ βάθος. Εἶχε πολὺ εὐχάριστα νέα ἀπὸ τῆ Γαλλικῆ Αὐτὴ ἐκείνες τῆς ἡμέρες. Εἶτε τὸν ἤθελαν ἢ ὄχι βασιλεῖα, αὐτὸς μὰ φορὰ ἦταν ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου.

Βέβαια, ἵπτηρχαν ἀκόμα μερικὲς δυσκολίες σχετικῶς, ἔνεκα τῶν θρησκευτικῶν διαφορῶν. Μὰ δταν θά γινόταν βασιλεύς, ἤξερε νά ἐπιβλήθῃ σὲ ὅλους. Ἐν ἀνάγκη, θ' ἄλλαζε καὶ θρησκεία γιὰ νά κολλεῖσθῃ τῆ μεγαλύτερη μερίδα τοῦ λαοῦ. Θὰ γινόταν καθολικός.

Ναί, ναί, δια θά γινότουσαν...

Μὰ τώρα, τώρα, τί θά ἔκανε; Ποῦ νά εὑρισκε λίγο ψωμὶ, γιὰ νά μὴν κοιμηθῆ νησιώτικ;

Ἡ τελευταία αὐτῆ σκέψη τὸν ἔκανε νά γελάσῃ με τὴν καρδιά του.

Αὐτός, ὁ Έρρίκος τῶν Βουρβόνων, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας καὶ διάδοχος τοῦ Γαλλικοῦ θρόνου, περιτλανιόταν νησιώτικ καὶ κοιρασιμένος σ' ἓνα δάσος, λαχταρώντας λίγο ψωμὶ, ὅπως ὁ φτωχότερος ἀλλήτης!

Ἐξάφνα σταμάτησε. Τοῦ φάνηκε πὸς ἄκουσε μακριὰ τὸν κόβο ἐνὸς τροχοῦ ὑδρομύλου.

Ἐνωὶς ἄλλο, κάποιο ποταμὶν καὶ κάποιος μῦλος θά βρισκεται ἐκεῖ πέρα, πῶς ἀπ' τὰ δέντρα, σκέφτηκε. Καὶ χωρὶς νά χάσει καιρὸ, διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Πραγματικῶς, σὲ λίγο, βρέθηκε μπροστὰ σ' ἓναν ὑδρομύλο, ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ ὁποίου ἔβγαινε καπνός. Χωρὶς ἄλλο, οἱ κάτοικοι τοῦ μύλου θά ἐτοιμάζαν τὴ σούπα τους.

Στὸ κατώφλι τοῦ μύλου ἦταν καθισμένο ἓνα μελαγχρινὸ νέο κορίτσι, τὸ ὁποῖο μόλις εἶδε τὸν Έρρίκο ταράχτηκε. Σηκώθηκε ἄμεσως ἐπάνω, ἀλλὰ δὲν ἔφτυγε, ὅπως θά ἔφτυγε ἴσως μὰ χωριατοπούλα.

Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, ἀλλὰ καὶ πολὺ συμπαθητικὸ. Τὰ μάτια του ἦσαν τὰ ὄραϊότερα καὶ γλυκύτερα μάτια τοῦ κόσμου.

Ὁ Έρρίκος τὴν χαρῆτηκε καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴ φοβάσαι, μικροῦλα μου, Ἐκείνη τὸν κῆταξε με ἔφος περήφανο καὶ τοῦ ἀπάντησε :

— Δὲν φοβάμαι τίποτε ἐγὼ, κύριε. Κι' ὅταν ὁ Έρρίκος τὴν παρακάλεσε νά τὸν φιλοξενήσουν γιὰ μὴ βραδεῖα στὸ μύλο, ἡ νέα κόρη τοῦ ἀπάντησε πάλι με θάρρος :

— Πολὺ εὐχαριστὸς, κύριε. Κι' ἔκανε με χάρι μὴ κοιμηθῆ ὑπόλοιποι. — Πολὺ καλοαναθρεμμένη μύλωνοπούλα, ψιθύρισε ὁ Έρρίκος κ' ἀκολούθησε τῆ μικροῦλα, ἡ ὁποία τὸν δώδηγε σὲ μὴ σάλα. Ἐκεῖ μὴ ἠλωαμένη κυρία, καθισμένη μπροστὰ σ' ἓνα τραπέζι, διάβαζε μὴ ζωντρή βιβλίο.

Ἡ κυρία, μόλις εἶδε τὸν ξένο, τὸν χαρῆτηκε εὐγενικῶς, κάνοντας κ' αὐτὴ μὴ βαθεῖα ὑπόλοιποι.

«Παράξενος μύλωνοῦδες», σκέφτηκε πάλι ὁ Έρρίκος καὶ κῆταξε με ἀπορία γύρω του. Τὰ ἔπιπλα που ἵπτηρχαν ἐκεῖ μέσα, ἦσαν κάθε ἄλλο παρὰ χωριάτικα.

Ἡ κυρία παρακάλεσε τὸν Έρρίκο νά καθῆσθῃ στὸ τραπέζι καὶ σὲ λίγο ἡ νεαρὴ κόρη τοῦ σερβίρισε μὴ νόστιμη ἔσπτη σούπα.

Κι' ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ἔτρωγε με μεγάλη δρεξὶ φυσικῶς, ἡ γηραιά

κυρία, μαντεῖόντας τὴν ἀπορία τοῦ ξένου τῆς, τοῦ διηγήθηκε τὴν ιστορία τῆς :

Αὐτὴ κ' ἡ ὄμορφη μικροῦλα, ἡ κόρη τῆς, καταγόντουσαν ἀπὸ οἰκογένεια εὐγενῶν. Αεγόντουσαν κυρία καὶ δεσποινὶς ντὲ Νιβ.

Ὁ κύριος ντὲ Νιβ εἶχε σκοτωθεῖ κατὰ τοὺς ἐμφυλίους ἀσφαγεύμους μετὰ τὸ καθολικῶν καὶ οὐγενόντων καὶ ἡ γυναῖκα του με τὴν κόρη τῆς, ἐντελῶς κατεστραμμένες πλέον καὶ διωγμένες ἀπ' τὸν πόρο τους, ἀναγκάστηκαν νά καταφύγουν στοὺς ὑποτελεῖς τους.

Ἐνας ἀπὸ αὐτούς, ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος ἀνθρώπος, τοὺς παρεχώρησε, με μεγάλη προθυμία, τ' ὄραϊότερο δωμάτιο τοῦ ὑδρομύλου του, ὅπου ἡ διὰ γυναῖκες μετέφεραν ὅσα ἔπιπλα δὲν εἶχαν πᾶσαι οἱ ἐπιδρομεῖς στὸν πόρο τους.

Ἐταῖ ζούσαν τώρα ἐκεῖ, περιμένοντας νά ἔρθουν καλύτερες ἡμέρες.

Μὰ δὲν ἦσαν κ' ἐντελῶς μόνες. Τῆς προστάτευε ἓνας νέος συγγενῆς τους, ὁ Γασπάρ ντὲ Νιβ, ὁ ὁποῖος ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἔλειπε στὴν πόλι, γιὰ κάποια ὑπόθεσι τοῦς.

Ὁ Έρρίκος ἀκούγε μ' ἐνδιαφέρον τὴν ιστορία αὐτῆ. Ἡ διὰ γυναῖκες ἦσαν διαμαρτυρούμενες, ὅπως κ' ὁ ἴδιος.

Ἡ κυρία ντὲ Νιβ εἶχε μιλῆσει με πολὺ ἀπλότητα στὸν φιλοξενούμενὸ τῆς «νέον ἱσπότη», τὸν ὁποῖο νόμιζε ὄχι καὶ πολὺ πλουσιότερο τῆς, καθώς ἦταν ντυμένος με φορέματα μᾶλλον παλιὰ καὶ οκονοσιμένα.

Ὁ Έρρίκος δὲν εἶπε τ' ὄνομά του. Ἄλλωστε ἡ κυρία ντὲ Νιβ δὲν τοῦ τὸ ζήτησε.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας κῆταξε τώρα πότε τὴν κυρία ντὲ Νιβ καὶ πότε τὴν κόρη τῆς

Ἡ μητέρα φαίνονταν, ὅτι θά ἦταν πολὺ ὄραια στὰ νεῖατά τῆς. Μὰ κ' ἡ κόρη τῆς εἶχε μὴ ὄμορφα γλυκειά, ἐξοτικῆ.

Ἐμὴ ὄμορφα μαραμμένη καὶ μὴ ὄμορφα που τώρα μόλις ἀνθίζει, σκέφτηκε ὁ Έρρίκος.

Καὶ χορτασιμένος πειὰ, θέλησε νά φανῆ εὐθῆμος κ' εὐχάριστος.

Ἄρχισε λοιπὸν νά διηγείται χωριτωμένες κ' ἔξυπνες ἱστορίες.

Ἀνοίγοντας γεμάτῃ ἔκπληξι τὰ ὄραια παθητικὰ τῆς μάτια, ἡ μικροῦλα τὸν ἀκούγε ἐκστατικῆ.

Μὰ κ' ὁ Έρρίκος δὲν χορταίνει νά τὴν κῆτάξῃ. Κι' ὅταν κατόπιν πῆγε νά κοιμηθῆ στὸ δωμάτιο τοῦ νέου συγγενοῦς τῆς κ. ντὲ Νιβ, ὁ ὁποῖος ἔλειπε στὴν πόλι, ἀναπόλησε ἐπὶ ἀρκετὴν ὄρα τὰ παραῖξνα μαῦρα μάτια τῆς μικροῦλας.

Μὰ στὸ τέλος μοιρομύρισε λυπημένα :

— Τί κρίμα!... Εἶνε ἀκόμα πολὺ μικρῆ...

Κι' ἀποκοιμήθηκε. ***

Τὸ πρωῖ, τὴν ὄρα που ἔφευγε ὁ Έρρίκος, ἀφροῦ ἀποχαρῆτηκε με χίλιες εὐχαριστίες τὴν κ. ντὲ Νιβ, εἶπε στὴ μικροῦλα :

— Ἐχεις πολὺ ὄραια μάτια. Θὰ ξανάρθω νά τὰ δῶ.

Μὰ κ' ἡ μικροῦλα Ἄννα ντὲ Νιβ ἀπ' τὴ στιγμή που εἶδε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Έρρίκο —νέο τότε καὶ ὄραιο— τὸν συμπάθησε θεσμὰ. Κι' ὅταν τὸν ἀκουσε νά τῆς μιλάει, γοητεύθηκε ἀπ' τὴ φωνὴ του καὶ τὰ λόγια του.

Τὰ λόγια αὐτὰ που ἦσαν ἴδη μὴ ἐξομολόγησις καὶ μὴ ὑπόσχεσις, ἔμειναν βαθειὰ χαραγμένα στὸ μυαλὸ τῆς νέας. Καὶ δὲν συλλογιζότανε πειὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ τὸν ὄμορφο ξένο καὶ κάθε βράδυ, καθισμένη στὸ κατώφλι τοῦ μύλου, τὸν περιμενε νά ἔξαναγορίσῃ.

Μὰ ὁ ξένος δὲν φαινόταν καὶ ἡ Ἄννα ἔλιωνε, ἔλιωνε ἀπ' τὸν καιμὸ τῆς.

Ὁ νέος τῆς συγγενῆς, ὁ Γασπάρ ντὲ Νιβ, ὑπέφερε πολὺ, βλέποντάς τὴν ἔτσι μελαγχολικῆ.

Ἡ κυρία ντὲ Νιβ τοῦ εἶχε ὑπόσχεθεῖ ἀπὸ καιρὸ τὴν κόρη τῆς κ' ὁ Γασπάρ τὴν θεωροῦσε πειὰ ὡς τὴ μοκὴ του ὀραβδωναστικῆς. Δὲν μπορούσε λοιπὸν νά καταλάβῃ γιατί ἡ λατρευτὴ του Ἄννα ἔγινε ἔξασφα τόσο θλιμμένη, αὐτὴ που ἦταν πάντα τόσο ἔξογνοιαστὴ καὶ πρόσχαρη.

Ἐνας χρόνος πέρασε. Ἡ Ἄννα ἦταν πάντα μελαγχολικῆ καὶ πάντα κάθε βράδυ, κα-

Ὁ γυναικοκατακτητῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπιστος βασιλεὺς Έρρίκος ὁ 4ος.

θόταν στο κατώφλι της πόρτας του μύλου, περιμένοντας τον δημοφο ξένο,

— Δέν μπορώ νά καταλάβω, είπε μιά μέρα ο Γασπάρ στην κυρία ντέ Νίβ, δέν μπορώ νά καταλάβω τί έχει ή "Αννα καί γιατί άλλαξε έτσι.

— "Άλλαξε άπ' τόν καιρό πού ήρθε ο άγνωστος Ιπτότης, γιά τόν όποιο σου μίλησα, άπάντησε άνασταναζόντας ή κυρία ντέ Νίβ.

— Ναι, είπε ο Γασπάρ, έτσι μοιά φάινεται κι' έμένα, Καταραμένη ή ώρα πού πάτησε έδω αυτός ο άνθρωπος!

— Καταραμένη! ψιθύρισε κι' ή κ. ντέ Νίβ.

Μιά μέρα, ο Γασπάρ είπε στην "Αννα:

— Θέλεις, αγάπη μου, νά παντρευτούμε τήν άνοιξη;

"Η "Αννα χλόμιασε.

— "Άς περιμένουμε λίγο ακόμα, ψιθύρισε λυπημένα.

— Μά τί νά περιμένουμε, ρώτησε ο Γασπάρ. Τι περιμένεις, αγάπη μου; Τόν ξένο πού ήρθε ένα βράδυ έδω;

— Συχώρεσέ με, Γασπάρ, είπε ή "Αννα, Είμαι τόσο καλός μαζύ μας!

Είχα συνηθίσει στην ιδέα πώς θα γινόμουν μιá μέρα γυναίκα σου. Μά δέν ήξερα τί θα πη άγάπη...

— Τόν αγαπάς λοιπόν τόν ξένο εκείνο;

— Δέν ξέρω... Μά δέν μπορώ νά τόν ξεχάσω. Σέ παρακαλώ λοιπόν, περιμένα λίγο ακόμα. Περιμένα ώσπου νά τόν ξεχάσω...

"Η "Αννα είπε αυτά τά λόγια μέ τόσο γλυκειά φωνή καί μέ τόσο θλιμμένο ύφος, ώστε ο Γασπάρ τή λυπήθηκε καί σκύβοντας τό κεφάλι του, άπάντησε:

— Θα περιμένο.

Μά ή "Αννα δέν περιμένα νά ξεχάση. Περιμένα νά ξανάρθη «'Εκείνος».

Κι' ήρθε πάλι ένα βράδυ, ήρθε έντελώς ανέλπιστα, ο 'Ερριζος τής Ναβάρρας.

Είχε βρεθεί ξανά στά ίδια εκείνη δάση καί θυμήθηκε τό μύλο καί τή μικρούλα μέ τά ωραία μάτια.

Καί θέλησε νά τήν ξαναβιδή, τώρα πού θα ήταν πιό μεγάλη καί πιό ώμορφη.

"Η "Αννα τόν περιμένα, όπως κάθε βράδυ, στην πόρτα.

Μά αυτή τή φορά, ο 'Ερριζος δέν ήταν μόνος καί ντυμένος άπλά.

Φορούσε ένα κοστούμι βελούδινο, χρυσοκεντημένο κι' ήταν καθισμένος επάνω σ' ένα λαμπροστολιμένο όλογο.

Τόν περιτριγύριζαν αυλικόι καί άξιωματικοί μέ έπίσημες στολές.

'Επίτηδες ο 'Ερριζος, διάταξε τούς άκολουθούς του νά πάνε μαζύ του ως τό μύλο, γιά νά ίδη μέ τί έκφραση άπορίας θα τόν κτύπαζαν ή κυρία καί ή δεσποινίς ντέ Νίβ.

"Η "Αννα μόλις τόν αντίκρισε, σηκώθηκε κατάπληκτη άπ' τό κατώφλι πού ήταν καθισμένη.

— Ο διάδοχος! Άκούσε νά ψιθυρίζουν γύρω της.

Καί τότε κατάλαβε.

Ο άγνωστος Ιπτότης πού φιλοξένησαν ένα βράδυ καί πού τόν άγάτησε τόσο τρελλά καί τόν περιμένα νά ξαναγυρίσει μέ τήση λαχτάρα, ήταν ο 'Ερριζος τής Ναβάρρας, ο μέλλον βασιλεύς τής Γαλλίας, παντρεμένος ήδη καί γνωστός ως άπιστος σύζυγος.

Κι' ένώ εκείνος τής χαμογελούσε γλυκά καί μέ κάποια λεπτή ειρωνεία, εκείνη έβαλε τό χέρι της στην καρδιά της, έκλεισε τά ωραία της μάτια καί χωρίς νά προφτάση νά πη τίποτε, έπεσε νεκρή στο κατώφλι του μύλου!...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

'Ο δ ι κ η γ ο ρ ο ς. — Λοιπόν, κυρία, θέλετε νά χωρίσετε άπ' τόν άντρα σας, ένεκα άσυμφωνίας χαρακτήρων. Ληλαδή τί είδους άσυμφωνία έχετε;

— Νά, έγώ θέλω νά χωρίσω κι' εκείνος δέν θέλει!...

— Λοιπόν; λειτουργεί καλά τό βαρόμετρο πού τοποθέτησες στό δωμάτιό σου;

— Θαυμάσια! Τό πρωί έδειχνε θύελλα καί... κατέφθασε σέ λίγο ή σπιτονοικοκυρά μου!...

— * * * * *
— * * * * *
— * * * * *

— * * * * *
— * * * * *
— * * * * *

— * * * * *
— * * * * *
— * * * * *

— * * * * *
— * * * * *
— * * * * *

— * * * * *
— * * * * *
— * * * * *

— * * * * *
— * * * * *
— * * * * *

— * * * * *
— * * * * *
— * * * * *

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ

«— Καταραμένοι νά είνε οί ιερόσολοι πού θ' άγγίξουν τούς τάφους καί τούς θησαυρούς μας!».

"Η βαρεία αυτή κατάρα τών Φαραώ τής Αιγύπτου έχει στοιχίσει πραγματικώς τή ζωή σ' άρχαίους Εύρωπαίους πού θέλησαν νά παραδιάσουν τά μυστικά τών άρχαίων Αιγυπτιακών τάφων. "Ένας άπ' αυτούς ήταν κι' ο "Αγγλος Ντύφιλ, πού προσπάθησε ν' ανακαλύψη τό άρχαιο χρυσορυχείο τής έρημου "Αττάλα.

Τό 1917, ο Ντύφιλ βρισκότανε στην Αίγυπτο, ως λοχαγός αεροπόρος. "Εκεί έπεσε στά χέρια του ένας παλιός σκονισμένος λάπυρος, πού περιείχε τήν περιγραφή τής τοποθεσίας του χρυσορυχείου.

"Όταν τελείωσε λοιπόν ο πόλεμος, ο Ντύφιλ πήρε γιά σύντροφό του έναν "Αγγλο μεταλλειολόγο, όνομαζόμενο "Ες. κι' άφού ζήτησαν τή σχετική άδεια τής Αιγυπτιακής Κυβερνήσεως, ξεκίνησαν κατόπιν γιά νά βρούν τό μεταλλείο. "Απ' τή στιγμή εκείνη άρχισε ή τραγική τους περιπέτεια.

"Η έλλειψη τών οικονομικών μέσων τούς άνάγκασε νά μνη πάρον μαζύ τους παρά 12 μόνο μαύρους. "Όταν τό μικρό καραβάνι έφτασε στην έρημο Κοοσιέρ, ο "Ες έπεσε ξαφνικά άρρωστος άπό μιá ασθένεια παράξενη. Δέν μπορούσε νά βάλη τίποτε στό στόμα του, κι' έτσι, πολύ γρήγορα κατόνησε σαστός σκελετός.

"Όστόσο, ή ξρσινες γιά τήν άνεύρεση του χρυσορυχείου προχωρούσαν. "Η ύπαρξή του ήταν πιά βεβαία. "Ένα πρωί όμως ο "Ες βρέθηκε νεκρός, σκοτωμένος άπ' τή μυστηριώδη άρρώστεια, πού τόσο τόν βασάνιζε. Ο Ντύφιλ έσκαψε μέ τά ίδια του τά χέρια τόν τάφο του συντρόφου του, αλλά πριν τελειώσει καλά—καλά τήν έργασία αυτή, έπεσε σάν κεραυνοβολημένος επάνω στό νεοσκαμμένο τάφο, νεκρός κι' αυτός άπό άγνωστη καί μυστηριώδη άφορηή.

Τό ίδιο θανατικό έπεσε κι' εναντίον εκείνων πού ανακάλυψαν τόν τάφο του Φαραώ Τουτ-άνκ-Άμον. Θα θυμούνται βέβαια οί αναγνώστες μας πόσο θόρυβο είχε προκαλέσει πρό δλίγων ετών ή ανακάλυψη του τάφου του Αιγυπτίου αυτού βασιλέως. Ποιός φανταζόταν όμως ποτέ, ότι είκοσι άνθρωποι θα πλήρωναν μέ τή ζωή τους τήν αρχαιολογική αυτή ανακάλυψη;

Πρώτος ο λόγος Κάρναρθον, ο άρχηγός τής έπιστημονικής αποστολής, πού βρήκε τόν τάφο του Τουτ-άνκ-Άμον, πέθανε άπό θάνατο άνεξήγητο. "Ο συνεργάτης του διάσημος αρχαιολόγος Μπέτελ,

ο όποιος διηθήνε τις άνασκαφές, βρέθηκε επίσης μιá μέρα νεκρός μέσα στην κρεβατοκάμαρά του. "Η ίδια τύχη περιμένα καί τόν έπιστήμονα Ντούγκλας Ρένιτ, πού τόλμησε νά βεηλώση τή μούμια του Φαραώ, έξεταζόντάς τήν μέ τις άκτινές Ράιντγκεν.

"Ο καθηγής Λαφλέρ, του Πανεπιστημίου του Τορόντο, πέθανε ώσαύτως τή στιγμή πού έβγαине άπ' τόν τάφο του Τουτ-άνκ-Άμον, τόν όποιο είχε έπισκεφθεί γιά πρώτη φορά. "Ο "Αγγλος αρχαιολόγος Βίττεν, τέλος, αυτοκτόνησε, άφάνιστες τήν έξής σημείωσι: «Δέν μπορώ νά ζήσω περισσότερο! Μά κυνηγάει ή κατάρα του Τουτ-άνκ-Άμον!...».

"Επειτα πέθαναν μυστηριωδώς οί Γάλλοι έπιστήμονες Μπενεντίς καί Καζανόβα, οί όποιοι είχαν λάβει μέρος στην άποστολή του Κάρναρθον, καθώς κι' ο άδελφός του λόρδου, συνταγματάρχης Χέρμιερ, πού είχε παρενθεθεί στό άνοιγμα του τάφου του Φαραώ.

"Ο "Αμερικανός Γκουλντ, ο βασιλεύς τών σιδηροδρομών, ο όποιος έπισκέφθη τόν τάφο, μαζύ μέ τόν λόρδο Κάρναρθον, πέθανε κι' αυτός ξαφνικά άπό κεραυνοβόλο πνευμονία.

"Επίσης μυστηριώδης ήταν ο θάνατος του Φαχνί Μπέη, ένός Αιγυπτίου πριγκίπου, ο όποιος βρέθηκε σκοτωμένος στην είσοδο του τάφου του Φαραώ, όταν πήγε νά τόν έπισκεφθή. "Ο γαμιατεύς του "Αλλάν μπέης, κατόρθωσε νά γυρίση μιστρόελλος στό ξενοδοχείο όπου έμενε. Κι' αυτός όμως βρέθηκε τήν άλλη μέρα νεκρός.

"Ο δόκτωρ Κάρθερ, μέλος τής αποστολής Κάρναρθον, βρήκε επίσης θάνατο τραγικό σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

"Εξή Γάλλοι δημοσιογράφοι, τέλος, πού έπισκεφθηκαν τόν τάφο του Φαραώ, πέθαναν καί αυτοί μυστηριωδώς.

Τελευταίος τής τραγικής αυτής σειράς ήταν ο γηραιός λόρδος Ουόστμπερρυ, ο όποιος κρατούσε στό σπίτι του μερικά άντικείμενα πού προερχόντουσαν άπ' τόν τάφο του Τουτ-άνκ-Άμον. "Ένα βράδυ λοιπόν, χωρίς καμμιá αιλία, αυτοκτόνησε!

Μέσα στό γραφείο του βρέθηκε ένα άρχαιο Αιγυπτιακό άντικείμενο, επάνω στό όποιο ήταν χαραγμένη ή έξής έπιγραφή:

«'Από θάνατο βίαιο θα πεθάνη όποιος άγγίξει τόν τάφο του Φαραώ!...»

